

[Socialministeren.]

ler en ægtefælles død. Det er mit håb, at det på denne måde vil være muligt at udnytte de midler, samfundet kan afse til sociale støtteordninger, på en sådan måde, at der bliver en mere ligelig dækning for mennesker, der har behov for samme form for bistand.

Det er et led i dette lighedsprincip, at man efter forslaget ved udmåling af kontant hjælp forlader sondringen mellem hjælp ved trang i almindelighed og den såkaldte udvidede hjælp, der ydes i en række specielle situationer, f. eks. langvarig sygdom, værnepligt osv. Lovforslaget bygger på den tanke, at der i den øjeblikkelige trangssituation skal gives en familie hjælp af en sådan størrelse, at det kan modvirkes, at de hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes, og at familien begynder at glide ned ad det sociale skræplan. I socialreformkommissionens 2. betænkning foreslås det, at der i denne situation skal ydes hjælp på et niveau svarende til mellemste invalidepension. Skulle man følge kommissionen, tyder de beregninger, der er foretaget, på, at udgifterne til kontant hjælp vil blive forøget med et beløb, der overstiger, hvad regeringen mener at kunne gå ind for på nuværende tidspunkt. Hertil kommer, at man antagelig vil kunne nå ret langt i retning af ønsket om at opretholde en families levevilkår ved i den akutte situation at yde hjælp efter de nuværende retningslinier for udvidet hjælp, dvs. at der til det egentlige underhold kan ydes hjælp op til folkepensionens grundbeløb, og at der herudover gives dækning for rimelige faste udgifter, først og fremmest husleje.

Efter forslaget skal den såkaldte forbigående hjælp kunne fortsætte, så længe der er rimelig sandsynlighed for, at modtageren på denne måde kan bringes igennem sine vanskeligheder og derefter vil kunne klare sig selv. Viser det sig imidlertid, at denne forventning ikke holder stik, men at der bliver brug for en varig hjælp fra det offentlige, må ydelserne nedtrappes, så den samlede hjælp kommer til at ligge på folkepensionsniveauet.

Som et tredje hovedprincip i lovforslaget kan jeg nævne, at der sker en decentralisering af ansvaret for oprettelse og drift af sociale institutioner. Ordningen kan kortest

beskrives på den måde, at ansvaret fordeles mellem kommuner, amtskommuner og staten under hensyn til, hvor stort behovet er for den enkelte type af institutioner. Ud fra denne grundregel får kommunerne ansvaret for, at der oprettes daginstitutioner for børn og de almindelige institutioner for ældre og invaliderede, nemlig daghjem, dagcentre, plejehjem og en ny boligtype — de såkaldte beskyttede boliger. Samtidig bliver det amtsrådenes opgave at sørge for oprettelse af rådgivningscentre for børn og unge, revalideringsinstitutioner, døgninstitutioner for børn og unge og forsorgshjem samt at videreføre de svangre- og mødrethjem, der hidtil har været drevet af mødrethjælpen. Endelig forudsættes nogle helt specielle plejehjem, navnlig for yngre revaliderede, drevet på centralt plan under hensyn til, at der kun er brug for nogle få af disse hjem. Hvad særfor sorgen angår, betyder forslaget en videreførelse af den nuværende centrale drift. Socialreformkommissionen omtaler muligheden for, at særfor sorgens institutioner i en ikke for fjern fremtid skal overføres til amtskommunerne, men det er min opfattelse, at det vil føre for vidt at gennemføre denne omfattende ændring samtidig med, at ansvaret for en lang række andre institutioner lægges ud til de lokale organer.

Når kommunen eller amtsrådet får ansvaret for en bestemt type institutioner, indebærer det ikke alene, at der skal tages et initiativ, men også, at det er kommunalbestyrelsen eller amtsrådet, der selv skal påse, at planerne for de enkelte institutioner er i overensstemmelse med de standardforskrifter, der udsendes af socialministeren. På dette punkt afviger forslaget fra reglerne i den sociale styrelseslov, hvorefter planerne for kommunale institutioner skal godkendes af amtsrådet. Det følger dog allerede af de forhandlinger, der finder sted i folketingsudvalget om standarder og normer, at styrelseslovens regel ikke kan opretholdes, og vi befinder os på et område, hvor der utvivlsomt kan spares tid og kræfter, som efter den hidtidige ordning er anvendt til at indhente godkendelse af planer fra overordnede myndigheder.

I denne forbindelse vil jeg dog gerne udtrykkelig gøre opmærksom på, at lovforslaget hviler på den forudsætning, at der ikke sker nogen ændring af reglen i den sociale